

Selvom denne uge er helliget et projekt om kroppen kommer blyanterne alligevel i brug. Hver eftermiddag samles eleverne i Den Gule Flyver for at skrive logbog over dagens oplevelser. - Foto: Lars Hansen

Blæksprutter bag katederet

Fem dage i Den Gule Flyver (4): Til møde med en lærerflokk, der henter og bringer sine elever. Som forsyner dem med vækkeur og går med dem til sagsbehandleren. Desuden et par ord om elevernes daglige 50-kroners dusør for at møde.

Af Jakob Marschner

Mens morgenmørket hviler over Nørrebro, tager Den Gule Flyver imod de mest friske af eleverne. De fleste lægger vejen forbi køkkenet. Her er brød og juice og kaffe parat. En ekstra service fra en anderledes skole, der også bruger penge på at lønne sine egne elever.

Indvandrerbørnene er hurtigst denne morgen. Det er tilfældigt, for danskere og indvandrere er fuldt integrerede her. At Mohammed, Sami og Samir er de første skyldes nærmere, at de alle tilhører computerligaen, der ynder at åbne dagen med en rask lille krig foran skærmen. Så de fortrækker gennem gangen, går rundt om et hjørne og ind i det flimrende paradis af blitzlys og pistol-skud.

Morgenlærer møde

Mens slagene står på, holder lærerne møde. Der er nok at holde rede på, når ens elever

for det meste er opgivet af den almindelige folkeskole. Ekstra meget støder til i denne uge: De normale timer er erstattet med et tema om krop og motion, og de første dage har vist tendensen til, at eleverne smutter, når de har ført logbog over dagen i kortform. Dagene forkortes, og det var ikke lærernes hensigt.

»På den anden side: Hvis de er færdige før klokken 15, synes jeg også, at de skal have lov at gå«, siger Morten.

»Men det er jo heller ikke reelt, hvis de bare skriver tre linier om, at det var skidegodt«, svarer Annie, der i sin tid startede flyveren og stadig har godt greb om rorpinden.

»Det er vel ikke længden, der betyder noget. Det er det, at de får tænkt over dagen«, mener Søren.

»Jo, men specielt de små skal altså bare ikke have lov til de her smuttere. På den anden side er det særgærligt at tage en total krig på, om de skal skrive fem eller syv linier. Det er ikke det, der er verdensrekorden. Verdensrekorden er, at de kommer ud og får taget nogle knæløftninger«, siger Annie.

Elev får vækkeur

Da sagen er klaret, har Henriette nyt at fortælle. Hun har været hos sagsbehandleren med en af de elever, som hun følger allertættest. Også den funktion må lærerne ofte fylde ud.

»Han var meget god i går. Han sad stille på stolen og sagde kun noget tåbeligt én

Dage i flyveren

Politiken skriver i denne uge dagbog fra skoleprojektet Den Gule Flyver på Nørrebro i København.

■ Den blev i 1992 sat på vingerne af skolelærerne Annie Lauritsen og Allan Simonsen.

■ er for elever mellem 13 og 19 år, som enten har afbrudt deres skolegang eller er tæt på at gøre det.

■ kan på få år føre børn med skolekundskaber på 3.- 4.-klasse-niveau op til folkeskolens afgangsprøve.

■ tager udgangspunkt i den enkelte elevs behov, talenter og ressourcer og sigter mod at styrke den enkeltes selvværd og tillid til andre.

gang. Først og fremmest fik han fortalt, hvor meget skidt og møg han er ude i«, begynder Henriette.

»At han kommer op og møder er det mest presserende i første omgang«, siger Annie.

»Han får et buskort, og så skal jeg ud og købe et vækkeur til ham i dag«, siger Henriette.

»Hold kæft, hvor har vi snart købt mange vækkeure«, siger Annie. Smilet på lærerne er kun trekvart.

»Vi kan også sige, at vi henter ham på mandag, og at vi så gerne vil se et bidrag fra ham selv. Han er 18 år, og han har gået her et år nu. Der skal virkelig hentes no-

get i ham selv. Vi kan blive nødt til at understrege, at vi forventer noget af ham«, siger Annie. Nu smiler hun slet ikke mere.

Lærerne lander på, at Søren henter eleven indtil videre. Og på at Henriette må følge ham endnu tættere i de kommende par uger

Penge for at møde

Da eleverne har trænet balancen, fået testet deres muskler og skrevet et par linier om dagen, kommer Samir i tanker om noget vigtigt.

Han kan ikke gå hjem, før han har fået sin halvtredser.

Eleverne får penge for at møde. Først lyder det underligt, men dusøren kendes også på alle lignende skoleprojekter. Eleverne er dog splittet på, hvor meget den betyder.

»Pengene betyder meget. Rigtig meget. Det er noget, som andre skoler også skulle tage at gøre. Det er måske 95 procent af lokkemaden«, siger 16-årige Samir.

»Pengene betyder meget. Jeg køber tøj for dem, det jeg har på her for eksempel. Men hvis jeg nogle gange er totalt træt, så tænker jeg ikke på pengene. Så sover jeg videre«, siger Sami, der er 13.

»Pengene betyder ikke så meget. Jeg tror, at jeg ville komme alligevel«, siger Rasmus.

Måske er alder det vigtige her: Med sine 18 år er Rasmus to år ældre end Samir og hele fem år ældre end Sami.

Hvorum alting er, så er

pengene på bordet. Ligesom maden er det, og ligesom nogle elever bliver hentet, og vækkeure bliver indkøbt til andre. Lyder det som forkælelse? Det synes Annie ikke.

»Det er en arbejdsdusør. Det har man brug for, når man har gaden som baggrund. Og det her er et stykke fast arbejde og en træning til det virkelige liv. Desuden er det meget få, der får lompepenge derhjemme«, siger hun.

»Der er også noget værdighed i det. Vi respekterer, at de tager fat i deres eget liv.«